

Tứ Đế (2)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[24/04/2026 - 02:07 - anhlibrary]

Mai 10 giờ bay, người ở lại tự xử, có cái người nào mà đứng ngoài sân mà đưa cái cái lưng, ở suốt vậy đó, nhìn hồi tự nhiên mất tiêu luôn, nó cũng ngại lắm đó. Cho nên chuyện đầu tiên Phật dạy nói là ảo thấy ảo thiệt. Chuyện thứ hai Ngài dạy là con chỉ an lạc khi mà con thấy ra sự thật, hình như cũng đúng. Rồi Phật dạy con chỉ cảm thấy thanh thản khi con biết coi nhẹ cái này, cũng đúng luôn là mình chỉ an tâm khi mà mình coi nhẹ cái này.

Vì sao? Vì kinh dạy rất rõ, một cọng rơm một tờ giấy từ trên lầu 10 thả xuống không sao hết. Nhưng một con người rớt xuống thì có vấn đề, nghe kịp không? Mình phải tu đến một ngày mà mình thấy mình chỉ là cọng rơm hiểu? thì người ta có chửi cha mình cũng không sao. Bởi vì mình chỉ là cọng rơm. Còn khi mình thấy mình là một hoa hậu, mình là một ông giám đốc thì lúc đó khi mình thấy mình càng quan trọng chừng nào thì cái khả năng mà bị tổn thương và tấn công nó rất là lớn. Đúng không, hiểu không? Bây giờ tôi treo, tôi căng một sự tức, tôi kêu các vị phóng dao các vị nghĩ có trúng không? Nhưng mà nếu mà cái chủ nhân của sự tức đó đứng phóng dao hình như dễ trúng hơn, hiểu không? Có nghĩa là khi mà cái tôi của mình nó càng lớn thì khả năng bị tổn thương nó lớn hiểu không? khi mình thấy mình là quan trọng mình là cái gì đó ghê gớm thì cái khả năng bị tổn thương rất lớn, rất lớn. Còn khi mình đã thấy mình là cái thằng tử tù chờ lúc đi trả án, mình thấy mình là một cái tên bị ung thư kỳ cuối thì nói xin lỗi nó có đứng trước nhà nó có chửi cha mình cái giận mình nó khác ngày xưa đúng hay sai? nói có hiểu không? tức là một cái tên mà tử tù mà nó chờ đi trả án, ở đây ai biết trả án? không hiểu? tức là nó nhốt nguyên một chùm nè, rồi khuya nó không có báo mình phía trước, tự nhiên tối nay ngủ tự nhiên mình nghe cái tiếng mà nó tra chìa khóa không phải phòng mình là được rồi.

Là nó mở phòng kế bên là nó lôi cái ông đó ra. Ngày xưa là dựa cột, còn bây giờ là đi vô chích thuốc thì mình luôn luôn sống trong cái tâm trạng đó. Cho nên tụi tử tù nó không dám ngủ có biết không? tụi tử tù nó là thành việt kiều đó, có nghĩa là thức đêm, mà ngủ ngày, tự nhiên thành việt kiều Mỹ hết, thức đêm mà ngủ ngày bởi vì ban đêm nó rất là căng thẳng, thành ra nó ngủ không được hiểu không? rồi tới ban ngày cái nó biết là giờ này hết bán rồi bắt đầu nó đi ngủ, mà trời sụp tối còn cái là mới biết là một cuộc chơi mới lại bắt đầu vì đêm nay không biết là cán bộ mở cửa phòng nào, hiểu không ta? Mà các vị tưởng tượng trong cái tình huống đó thì chuyện đời nó coi là zero có hiểu tôi nói không? có hiểu không? Đó là phần tử tù.

Còn cái hạng thứ hai là bệnh nhân cận tử. Bệnh nhân mà bác sĩ mà đã phán là muốn ăn gì thì ăn, là nó hết. Hiểu không? thì cái mình tu không phải để mình bị quan nhưng mình phải thấy rằng mình nè, có thể đi bất cứ lúc nữa. Và những gì mình thích đều là ảo. Vì sao? Vì cái thích đó nó phải dựa vào vô số điều kiện. Nãy giờ giải thích rồi, hiểu? cái thích là dựa vào điều kiện thôi. Thí dụ ngày xưa cái cô này là cô còn để tóc thì cô có những cái thích mà bây giờ không còn, mà bà đi qua bên Miến Điện bà tu mà bà đẹp kinh hoàng làm bên nguyên cái lớp của tôi ở bên mắt ngủ mấy tên luôn. Nhưng mà khi mà nàng đã hy sinh mái tóc thì tình hình nó khác rồi và hôm nay nàng có những cái thích không giống ngày xưa, và chiều giờ bà gặp cái nón mà nón panama mà dành cho nữ gắn lông chim nữa. Ngày xưa bà đội, chứ bây giờ bà mặc cái này mà bà đội cái nón panama mà gắn chim chỉ mình tôi coi thôi chứ đâu có ai mà coi. Vậy có nghĩa là khi mà nàng đã đổi thân phận, đổi vị thế là cái thích và cái ghét của nàng không giống như ngày xưa nữa, đúng không? Bây giờ mình lôi một tên ra đây mình cạo đầu nó đi là tự nhiên cái thích nó khác liền, hiểu không?

- Thì dựa vào những cái đó tôi bèn tin Phật.

- Rồi khi tôi tin Phật thì cái bước thứ hai là gì ta? Coi Phật dạy cái gì? Phải coi Phật dạy cái gì chứ.

- Rồi bước thứ ba, khi mà tôi coi Phật dạy cái gì? tôi coi cái gì mà nó hợp với cái tạng phủ của tôi để tôi hành tự hành.

Vậy hiểu chưa? Hiểu? kể từ bây giờ là bà con bắt đầu đêm nay bà con nắm sơ sơ rồi đó nha. Bà con hiểu chưa? Có nghĩa là bây giờ không phải ngẫu nhiên mà bà ngoại đi chùa thì má đi chùa, má đi chùa thì tôi đi chùa. Không phải nữa, mà bà kể từ bây giờ tôi đã biết Phật dạy cái gì và tại sao tôi

phải tin Phật, tại sao tôi phải học Phật và tại sao tôi phải tu Phật. Hiểu? bây giờ mình hiểu là cái tử kinh đó nói cái gì? Nguyên cái tử kinh nó chỉ nói mấy cái điều này giờ.

- Mọi hiện hữu là khổ.

- Mọi sự có mặt là không cần thiết.

Chẳng qua là còn tham, sân, si thì nó cứ hết cái này, tàn cái kiếp này thì nó bèn là đầu tư thêm kiếp mới. Ngày nào mà nó chưa có hết nhân duyên thì nó cứ tắt cái này mà nó hiện ra cái khác. Nên nhớ trong kinh điển nhà Phật không hề có một cái gì mà nó tồn tại quá một sát na.

Một sát na tức là mình giả định một sát na tức là một phần ngàn của giây, không có. Mọi thứ nó luôn luôn chớp tắt. Nhưng mà do cái vô minh tức là không thấy được mọi thứ là khổ. Không thấy được rằng thích cái gì cũng là thích trong khổ. Mà thích trong khổ là đầu tư khổ. Do mình không thấy những sự thật này cho nên mình mới thích và ghét và trốn khổ tìm vui bằng cách là làm các cái nghiệp thiện ác. Thì cái đũa nào mà nó trốn khổ bằng cách nó làm việc thiện thì nó chết nó đi lên trên. Nhưng mà lên trên là đi đâu? Về trời rồi về cõi người nó sống mãi thọ thì nó cũng lọt xuống chỗ thấp nhất. Còn cái đũa mà nó trốn khổ tìm vui bằng cách nó làm các việc ác, đâm cha, chém chú, lật lọng, lừa đảo.

Cho nên do cái vô minh không thấy được mọi thứ là khổ, như cách đây mấy hôm tôi giảng tôi quên mất mình không có hiểu được rằng là trước mặt mình là cái đồng rác, cho nên mình mới có thích cái này, ghét cái kia trên đó, hiểu tôi nói không? mình thấy là trên đó nó có một cái nơ màu tím, nó có một cái trái xoài hư một nửa còn ăn được, còn khúc bánh mì bà kia mới cạp cạp, mới liệng lên, rồi mình thấy có xác chó, xác mèo, mình nghĩ cái xác này về nướng cũng được, khi mà mình thấy trên đồng rác đó có cái còn xài được, thì mình mới dành thời giờ mình làm việc với nó. Chứ còn Đức Phật Ngài xác định đó là đồng rác con à, thì mình đã đi luôn rồi. Nhưng mà chính vì mình là một đũa bé dại khờ mình nhìn đồng rác nó còn những món đồ chơi còn chơi được.

Mình là một người con gái mới lớn rất đẹp, mình thấy ở trên đó có cái nơ, cái lược còn xài nữa.

Mình là một anh chàng, một dân nhậu thấy có những cái xác mèo, xác chó còn nướng được, hiểu không? Thì khi mình không chịu thấy đó là đồng rác thì mình mới có chuyện mà cả đời để mà lặn lội trên đó, để mà lục lạo, đầu tư, tích lũy mà Ngài đã nói nó là đồng rác con à mà nhiều đũa nó không có tin đến lúc mà nó 80 tuổi, nó 90 tuổi nó nằm trên giường bệnh nó ngáp ngáp, lúc đó nó mới chịu tin, những gì nó đầu tư cả đời nó toàn là rác không, Ngài nói, Ngài định nghĩa nhiều cái đặc biệt lắm, hạnh phúc là gì? này định nghĩa xong chưa ta, hạnh phúc là có được cái mình thích, mà đau khổ là chịu đựng cái mình ghét mà cái thích ghét đó thì nó lại lệ thuộc vào vô số điều kiện, khoai khét không ai lấy ra, uống, khoai khét kia, mình nghe pháp ra để có cái đó, có người nói tôi ác. Tôi thuyết pháp tôi không có từ bi được, cách nói không từ bi mà trong bụng thì nó đầy ở trong, là bởi vì tôi nghĩ rằng một khi mà tôi đã thuyết pháp là phải nói sự thật, mà nói sự thật thì không có thể nào nó mềm và thứ hai đó là người nghe được mình thì họ sẽ quay lại với mình, còn nghe không được, nó đi mất rồi thì mình không cần phải ngọt ngào làm gì, OK, và khi mà mình thấy ra sự thật hạnh phúc là không có thật, thân xác này là không thật, không thật có nghĩa là nó có rồi nó mất, thì tự nhiên mình phải biết coi nhẹ nó, mà khi mình biết coi nhẹ nó, thì tự nhiên mình sẽ biết tôn trọng những giá trị khác, cái câu này đúng ra không cần giải thích nè, nhưng mà cái đám này nhìn mặt, hiểu không? khi mà mình biết coi nhẹ cái thân này thì mình sẽ biết coi trọng những giá trị khác.

Như đàn bà khi họ chỉ biết tập trung vào cái chuyện coi trọng nhan sắc thì họ sẽ coi nhẹ những giá trị khác, có đúng không? Thí dụ như đàn ông tại sao những cái chuyện mà lớn lao của thế giới toàn đàn ông nó làm, bởi vì đàn ông nó biết coi nhẹ những cái mà đàn bà coi nặng. Tôi ví dụ như thời gian học 4 năm đại học, nam nữ học giống nhau, thông minh nhiều khi nữ nó còn khôn hơn nam, nó cộng với cái máu gian, nhưng mà khi đã trở thành ra bác sĩ, kỹ sư, luật sư thì gọi là đỉnh cao của thế giới toàn là đực rựa không, kể cả những cái chuyện mà tụi này đá lộn sân, thí dụ, biết đá lộn sân không? như nấu ăn mà đầu bếp mà hàng đầu thế giới là mấy thằng có râu đúng không? Thiết kế thời trang mà hàng đầu, mấy thằng có râu đúng không ta? mà cái các vị coi cái việc may vá, thêu thùa và nấu ăn là chuyện của mấy bà, vậy mà nó lên tới top, lên tới hàng sư phụ luôn là phải mấy thằng có râu.

Tại vì cái đầu của mấy tên nó rảnh, nó không có tập trung cái chuyện mấy bà. Còn mấy bà đó là trước đi hội thảo quốc tế là mấy bà phải trang điểm cho mày hai tiếng đầu xấu quá không ai nhìn,

mà nó đã đẹp thì nó làm vài đường lã lướt là nó đã đẹp rồi, mà mắc cái chúng gì nó quất cho mày nửa tiếng, tôi từng là nạn nhân của cái vụ này, tới chùa mời mình đi về nhà ăn cơm mà coi như họ trước khi tới chùa là họ đã có chuẩn bị rồi đó, vậy chứ mình này nọ sẵn sàng mình ra xe là bà còn vô nhà tắm, bà làm gì trông, cúng bái gì trông bà mới ra, còn mà bà rước mình từ nhà bà, mình còn chết nữa, su ra xe chờ con, là tôi như hòn vọng phu hoá đá, là ở trông nó cúng ông nội nó gì trông rồi, là rất là lâu, có những người thân, hơi bị thân tôi chịu hết nổi tôi nói thiệt, tôi nói, cô ơi hình như cô make up trả bài, tôi nói thêm nữa, cô không có đẹp đâu. Họ làm phiền mấy đứa khác. Bởi vì trên đời này chỉ có ba hạng người ra đường người ta nhìn thôi.

- Một quá xấu.

- Hai quá đẹp.

- Ba là quá nổi tiếng.

Mà mình thấy mình không thuộc về ba chữ quá này thì làm ơn sơ sơ thôi. Là bởi vì mình chỉ cần ăn mặc sạch sẽ, vừa vặn, màu sắc hợp lý. Biết là không có diêm dúa, đám cưới thì đừng có mặc màu tang thí dụ như vậy, thì vừa vặn, sạch sẽ và hợp lý thì đã đi được rồi, còn nếu mình có hay thiếu tự tin thì mình phấn nệ thôi, son không cần đậm, son màu nước cho nó hơi bóng là được rồi, để mình có thể cập bấp được, không dính bấp là được rồi, chứ còn nếu mình mất quá nhiều thời gian chuyện cho chuyện không cần thiết thì mình không còn thời gian cho chuyện cần thiết đúng không? Và đối với dân mê shopping nhớ câu này, khi ta chi tiền cho những món không cần thiết thì ta sẽ mất tiền cho những món cần thiết đúng không?

Mà muốn tin Phật là phải nhớ mấy cái điều này tự nhiên bèn tin Phật, còn dằng này quỳ lại xì sụp, xói trán mà trong khi những chuyện căn bản mà Phật dạy cái gì và tại sao Phật trở thành Phật, thì mình không biết, mình cứ cắm đầu mà lạy, mà cái thứ mà đến với đạo dễ, ngày mai nó cũng bỏ đạo dễ, mà khi nó bỏ đạo dễ trở thành người vô đạo, mà vô đạo rồi tới hồi mình ngáp ngáp lúc đó mới thấy khổ. Mình thành Phật không phải để Phật phù hộ, sai, Phật không có phù hộ mà chính cái chuyện hành trì lời Phật, phù hộ cho mình là nó đúng hay sai? Phật là đại dương, mệnh mông vậy đó thì có nhiều người họ biết kiếm tiền trên cái đại dương đó mà có nhiều người chỉ biết chết đuối trên đại dương, hiểu không? mệnh mông, như Phật không có giết ai nhưng mà có những người họ chết trong cái sự hiểu lầm lời Phật, hiểu? thí dụ như họ đọc sao không biết rồi thêm thầy chùa tuyên truyền, nhồi sọ, tẩy não thế nào, nó chỉ lấy một mảnh vụn của lời Phật đó, cúng bái, mà trong khi cái chuyện mà cúng bái Phật nói lên chuyện khác chứ không phải Phật... cái chữ cúng bái mà Phật nói đến không có phải là cái chữ cúng bái mà bây giờ mình bị nhồi sọ, tuyên truyền, không phải. Phật nói thế này, 100 năm thờ cúng, lạy lục những cái thứ thần tượng vô nghĩa thì không bằng một ngày mà biết tôn kính cho bậc Hiền Thánh hiểu không? Rồi thầy chùa mới lấy cái câu này thầy chùa mới giải thích là như vậy là lạy Phật bằng một phát thôi là công đức vô lượng, nhưng mà không, không hiểu vậy được, nghe cho kỹ nè, 100 năm lạy lục những cái đối tượng không có xứng đáng thì không bằng 1 phút mà biết tôn kính đối tượng xứng đáng là sao? có nghĩa là 100 năm mà mình coi nặng những cái chuyện không quan trọng hiểu không? thì không bằng một ngày trong vòng 1 phút, giây mà mình biết nhận diện cái gì là cần thiết. Hiểu không? Ngay cả tượng Phật 100 năm mình lạy Phật mà mình không có học giáo lý thì không bằng mình lạy Phật trong một phút mà hiểu Phật, hiểu Ngài dạy cái gì? hiểu thiệt cái câu kinh đó chưa? nó khổ vậy đó, mà cứ là cắt khúc nhỏ xiu rồi đi dạy cho đệ tử. Các con thấy không? Đó lạy Phật chút xíu là cũng công đức vô lượng, nhưng mà quên giải thích là con lạy như thế nào.

Người Mỹ họ có nói rõ là bất cứ cái gì, muốn nói chuyện gì họ đặt vấn đề What? How? cái gì và như thế nào? anh lạy cái gì? anh lạy ai? và anh lạy như thế nào? người Mỹ rất là rõ, người Việt mình không có khái niệm...

[Các vị buồn ngủ đi về đi, tôi ghét nhất cái thứ, mình đừng có bắt chước con nít, nó ham chơi đến mức mà buồn ngủ mà nó ráng, nó buồn ngủ là đứng dậy đi về, công đức vô lượng, vì sao? vì không có gọi là làm những nhiều môi trường, làm lan nhiễm cái không khí tiêu cực cho láng giềng. Cho nên những người mà tôi thấy, tôi đi giảng con mắt tôi bèn, tôi thấy nó ngáp ba lần, nói bước ra khỏi chánh điện công đức vô lượng, vậy mà có nhiều bà bả tin, rồi bả đi về mới gọi phone, bả nói tại sao mà mình ngáp ba lần mà ra khỏi chùa công đức vô lượng, bởi tôi nói là không có làm gọi là lây nhiễm cái tình trạng gọi là tư tưởng bất thiện, cho nên không cần lạy Phật, chỉ cần ngáp đúng ba cái

là vô lượng công đức. Có nhiều cách tu lắm, không có cần niệm Phật, chỉ cần mình ngáp mà mình đếm 1, 2, 3 đứng dậy liền, công đức vô lượng. Như bữa hôm mới đây nè, có cái bà nó ở ngoài Hà Nội, bà đi chùa mà trời mưa, bà đi trước, tôi đi đằng sau, bà đi bộ mà cái đồ, cái quần của bà nó ướt, nó phết phết trên cái cầu thang, rồi khi bà ngồi xuống bà chụp hình cái áo dài phết, lát sau bà đứng lên quay sau thấy tôi giựt mình, bà nói Sư đi đằng trước, tôi nói không, cô đi đằng trước, tôi đi sau tôi lượm phước, bà hỏi lượm phước là sao? thì cô vừa đi, vừa quét chùa thì tôi công đức vô lượng, tại cô đi trước tôi đi sau tôi lượm phước.. sư, con làm ướt áo Sư, con chưa nói, sư còn châm chích con, trời ơi đi chùa mà trời mưa mình nghĩ sao, mình mặc gọn thôi, chứ trời ơi đi chùa mà nó lượm thượm, bị sĩ diện, miền nam là ngựa đố, thì tại vì tôi nhắc bà được, mà tôi nhắc cách khéo, cô đi trước đi, tôi đi sau lượm phước, bà nghĩ là chắc cái phước bà nó rơi phía sau là tôi đi tôi lượm đó, không, bà vừa đi, vừa quét chùa, thì mình phải....có nhiều cái tên mà mình phải nhắc nó như vậy nó mới chịu hiểu và có nhiều bà đó thì tôi nói nhìn vô pháp hội này tôi thèm bánh tét quá, hỏi sao kỳ vậy, tự vì nhìn cái mặt đũa nào cũng tối như đêm 30, 30 là ăn bánh tét. Còn bên Thụy Sĩ, tôi dạy cho cái đám mà tôi dạy, mà tôi hỏi hiểu không? mà nó cứ nhăn nhăn, tôi nói nhìn mặt cô tôi đói bụng quá, hỏi gì, con làm gì cho thầy ăn, không, không tôi nhìn mặt tôi nhớ bánh mì phô mai, tại vì phô mai nó làm bằng sữa bò đó, thì cái tướng cô, là nhìn cô nhớ phô mai, nhiều khi bản thân mình là một cái nỗi thèm khát của người khác chứ không phải không, ngay cả cái ngu của mình cũng làm người ta nhớ sữa bò, như bò, cho nên phô mai bò]

OK bây giờ quay trở lại, đêm nay tôi nói cái gì? chuyện đầu tiên là mình phải hiểu vấn đề của mình nằm ở đâu và lý do mình đến với Phật và một chuyện nữa khi mình xác định được rồi thì mình phải đi bước tiếp nữa là mình phải tìm hiểu lời Phật và tìm hiểu có nhiều cách, xem kinh sách, trao đổi bạn bè online, tìm cái lớp trên đó, nhưng mà nhớ cẩn thận, online nó một cái khu rừng mà đã nói rừng thì có nấm ăn được và có nấm độc, rừng thì dưới nước có lươn và trên bờ có rắn độc, mặc dù con nào cũng dài dài và cũng ngo ngoe hết, nhưng mà rắn mà loại rắn nước, rắn bông súng thì mình còn cầm được, còn mà cái thứ mà cạp nông cạp nia đó thì tôi kêu là rắn giao thông, cái cây công an cầm, đốm trắng, đốm đen đó thì chạy xe gặp cái ông nào cầm cái cây đó phải né, mà đi rừng gặp cái con nào mà nó trắng đen nó là cảnh sát giao thông trong rừng, gặp nó mà coi như không có cẩn thận là nó thổi một cái là chết.

Cho nên một ngày kia trên xa lộ có một cái ông công an ông thấy có cái tên chạy bạt mạng, thì ông chặn lại thì đang chạy anh thò đầu xuống, ông thổi tôi thì được chứ tôi thổi ông là chết ông, thì anh biết thứ dữ rồi, dạ, anh cứ đi, à khoan, anh ở đơn vị nào, tôi thổi kèn đám ma. Cái đám này càng về khuya càng phải hải nó mới thức, tôi hy vọng đó là Nha Trang không phải là tỉnh đầu, và tỉnh cuối. Tôi nhớ hồi xưa, lâu lâu trong Nam ra nó ác lắm, mình thuyết pháp thì mỗi người đem lên một ly, mà nó đem ra là mình biết, biết hết, con Hương nó không thích con Lan, con Lan nó ghét con Cúc, mà thằng Cường nó ghét thằng Kiệt mà thằng Kiệt nó ghét thằng Tuấn. Mà bây giờ mình uống của con Lan mà không uống của con Cúc là mình thành kẻ thù, mà các vị biết cái nước rau má mà nó trộn nước mía, đi với sữa đậu nành, tôi nói Khổng Minh về không kịp, biết Khổng Minh không? Tào Tháo rượt, mà tôi nói tôi muốn chết luôn, cuối cùng có một bữa tôi nói thiệt. Tôi nói thiệt với bà con coi bây giờ tôi giảng xong, mỗi người lên chia nhau uống, chia cho tôi xin rau má thôi, uống rau má cho nó đừng có ra máu chứ còn thứ khác trộn cái này em chịu không nổi, em không phải là chuột bạch cho các đồng chí thí nghiệm, đó khổ, làm thầy chùa nó khổ kinh hoàng, đó các vị còn mà bà con mà tui youtuber mà nó quay phim nó chửi là lẽ, rồi ngồi ăn, phật tử tới dâng tiền. Bữa nay tôi khai thiệt luôn, cái mà YouTuber mà nó quay là nó quay lẽ đúng không ta? Mà 1 năm là có mấy lẽ thôi. Còn 360 ngày kia đó thì không có lẽ hiểu không? Thì ngày không có lẽ thì youTuber nó không có quay. Hiểu không ta? Hiểu không ta, mà nói tới đó tôi có nhớ chuyện, trên một cái chiếc tàu mà chở hàng đó, thì chủ tàu nó thuê thuyền trưởng và thuê thuyền phó, thuê thủy thủ thì trên tàu nó có cái chiếc...có cuốn nhật ký hải hành, có chuyện gì xảy ra cứ ghi, hiểu không? thì cái thuyền thuyền phó nó cứ nhậu suốt, nó mới nhậu suốt thì cái ông thuyền trưởng mới ghi nè, ngày 16 tháng 3, thuyền phó say, 17 tháng 3, thuyền phó say, 19 tháng 3, thuyền phó say, hiểu không? nó ghi vậy là coi như về chủ tàu đuối rồi, thuyền phó nó biết tới lúc mà tàu gần cập bến nó để hôm nay ngày 8 tháng tư, thuyền trưởng không say, có hiểu? nguyên đám không hiểu, ông thuyền trưởng ông mới ghi là thuyền phó bữa nay say, ông ghi coi như một tháng là say hết 19 ngày, thì thuyền phó anh

không có làm, anh đợi tới cái lúc mà gần lên bờ đó, một ghi một câu một, hôm nay thuyền trưởng không say. Bởi vậy cái người bị đuối chính là thuyền trưởng, hiểu chưa?

Nói tôi còn nhớ chuyện nữa, có cái ông nó nuôi một cái chuồng gà, một con gà trống, 10 con gà mái, một thời gian gà trống nó cũng già, nó cũng kiệt, ổng mới đổi con gà trống khác thì con gà này nó trẻ, thì gà trống già nó nói chắc tao sắp vô nồi cháo, mày chịu tao một lần, chiều nay một lần thôi được không, cái gà trống trẻ nó nói được vì buổi cuối của ông mà, bây giờ muốn cái gì nữa, bây giờ tao chạy trước mày chạy sau ba vòng cái là tao chết là cũng mãn nguyện, cái con gà trống trẻ nó nói được, cái con gà trống già nó chạy thì gà trống trẻ nó chạy theo được ba vòng thì ông chủ trại bắt gà trống trẻ làm thịt nói đem nhận gà bê đê, gà mái nó không rượt mà nó rượt gà trống già dễ sợ. Tại sao tôi kể chuyện này, có nghĩa là cái ông tthuyền phó kia ông độc, gừng càng già càng cay thì con gà trống già cũng vậy, nó biết sớm muộn gì cũng vô nồi cháo, nó năn nỉ con gà trống trẻ rượt cho vui buổi cuối vậy mà, ai ngờ khi nó rượt như vậy ông chủ chết cha đem về nhâm con gà bê đê. Cho nên ông cho con kia coi như tái đắc cử trở lại, còn cái con nọ vô nồi .

Rồi bây giờ tôi trở lại chuyện gì? cái vụ cúng dường, 1 năm bà con chỉ có thể thấy được có mấy ngày lễ thôi. Còn mấy cái ngày kia bà con không có thấy. Thứ hai, cái này nói ra là chúng chửi chết. Cái tiền mà bà con thấy mà nhét nhét toàn là bạc cắc không. Cái tiền mà người ta cho số tiền lớn không bao giờ thí chủ họ nhét trong đó hết. Có hiểu không? Tại vì họ biết họ muốn cho cái ông thầy biết con là Nguyễn Thị Huỳnh Hoa, Trần Thị Lộ Liễu cúng bao nhiêu. Hiểu tôi nói không? Còn cái thứ mà nó nhét vậy là vô danh, anh hùng chiến sĩ vô danh chỉ đem về Trường Sơn mà chôn, thì cái thứ này là coi như...hiểu không, toàn là bạc cắc, chỗ này đếm tay nó cái tạt luôn, trong khi đó là nội mà cái công đếm nó còn nhiều hơn là cái tiền mình đếm. Cho nên là bà con đừng có chửi tui oan ức, nhưng mà cái này nó đăng lên là tui nay nó ném đá, sáng mai là nguyên cái chùa Long Sơn mọc ở đây. Tôi muốn chóng mặt rồi.

Cho nên cái mà tôi muốn tha thiết kêu gọi Nha Trang nói chung phải biết vì đâu mình tin Phật, rồi trên cái nền đó, trong thời gian mà chúng tôi chưa về, chư tăng chưa về, thì bà con tự mày mò, và một ngày nào đó mà chúng tôi có dịp trở ra thì bà con biết rồi, vừa nhào lên cái pháp hội là phải làm cái gì liền, thì đã có cái nền rồi, tại sao mà mình tin Phật vì Phật dạy mọi thứ là ảo và cái thích ghét của con là ảo, con chỉ an lạc khi con thấy ra mọi thứ, cái an lạc của cái hạnh phúc của người đời là khi có cái gì đó, còn cái hạnh phúc của người tu là nó đến từ cái không có cái gì đó, hạnh phúc của người đời là có được cái mình thích và tránh được cái mình ghét, hạnh phúc của người tu là hạnh phúc của một người không còn gì để thích và ghét, hai cái thứ này cái thứ nào bền hơn? cái thứ sau nó bền hơn. Bởi vì khi mà thích từ cái chuyện mà mình có được cái mình thích và nó né được cái mình ghét, mình hỏi chứ mình có được bao nhiêu cái mình thích và mình né được bao nhiêu cái mình ghét, cái tên mà nó không còn thích ghét thì cái tên đó cái hạnh phúc nó bền hơn. Như vậy mình tu mình lựa cái nào chắc ăn, mà bây giờ mình từ từ à Đức Phật là cái người như vậy, Ngài dạy như vậy OK, nội mà cái chuyện Ngài dạy mình hãy làm cọng rom để từ ở trên lâu rơi xuống không bị sự tổn thương là mình thấy đã, khi mình thấy mình là một hoa hậu, rồi một cái thăng chức quyền mà trên lâu rớt xuống là mình thấy có vấn đề, mà Ngài dạy rất là rõ khi con càng thu nhỏ mình lại thì cái khả năng mà con bị tấn công nó ít đi, có hiểu không? như một thăng tử tù, như một người bị ung thư kỳ cuối. Cái tôi của họ nó nhỏ lại vì họ thấy họ bé mọn.

Như vị thầy có những người ngoài đường họ cầm cái nón họ chìa ra họ xin, họ không có ngại là vì cái tôi họ nó tạm thời nó làm teo lại. Còn những người trong đây tôi biết mất cái ví tiền, mà bây giờ muốn đi xin tiền đồ xăng cũng hơi nhục vì mình thứ bụi mà, có hiểu không? cái danh dự mình cỡ này mà bây giờ mình phải đi hỏi xin tiền đồ xăng thì kỳ quá, đúng không? cho nên cái tên mà cái tôi nó càng nhỏ thì nó dễ sống, nói vậy chứ không phải là tôi kêu các vị ngày mai quý vị cầm cái lon ra ngồi ngoài đường, không phải. Nhưng mà các vị hiểu không? cái tôi mà nó nhỏ thì dễ sống.

Tôi nhớ có câu chuyện mà tôi kể cũng 1000 lần. Một cái đêm kia có một cái ông lái buôn giàu lắm, ổng đi ngang cái chùa nghèo xin ngủ nhờ, không dám ngủ trong nhà trọ là bởi vì một phần nhà trọ đó đông người, một phần đó là ông cũng mến Phật, mến Tăng, ông xin ngủ nhờ đêm, thì ông Hòa thượng của cái chùa đó nghèo lắm, nghèo ghê lắm, ổng đi ra cái góc phòng, ổng thấy cho ông này mớ cỏ khô, kêu ông này nằm ngủ. Ông này ổng nằm nó ngứa ngứa, mà nó nực nực, ngứa, nó khó chịu lắm. Cái nửa đêm ổng qua đập phòng của trụ trì, của Hòa thượng, thầy có cái gì trái nằm dưới

cỏ khô nó kỳ quá, thì ông hòa thượng hỏi của ông đó sao ông không trái mà ông mượn của tôi, nghe câu này không? của ông đâu ông không trái mà ông mượn của tôi, cái ông kia nói bạch hòa thượng con là khách làm sao con có mấy cái đồ trái, rồi Hòa thượng nói ta ở đây 40 năm, ta là khách, ta tự xem mình là khách, ông vô phòng của ta, ta vẫn trái cỏ ta nằm, hiểu không? khi ta hiểu rằng ta chỉ là khách lạ trên trần gian, thì ta không có trang bị cái gì hết, hiểu không? chính vì ta không có trang bị cái gì hết cho nên ta không có để mất và cái câu này rất đáng để bà con xăm mình, phải có khả năng buông bỏ để sống thanh thản và chết an lành, chết nhẹ nhàng, và nếu tự xét thấy mình không có khả năng buông bỏ thì ngay từ bây giờ nên hạn chế sở hữu những thứ khó buông, có hiểu cái này không? 50 tuổi đừng chơi đồ cổ nữa, 50 tuổi đừng chơi đồ hiệu nữa, 50 tuổi đừng có đầu tư những thứ mà nó lâu bền nữa. Vì người Tàu có nói 60 tuổi không trồng cây, 70 tuổi không may áo, 80 tuổi không có đi dự tiệc. Cái câu đó mình phải hiểu thông minh chứ đừng có chấp khư khư như con nít. Tại sao 60 không nên trồng cây, trồng cho vui thì được, nhưng mà trồng cái ăn trái thì coi chừng đừa khác nó ăn chứ mình không có tuổi để mà ăn. 70 không nên may áo là vì sao? là vì chờ nó may xong chắc gì mình còn sống và mặc được rồi thì đẹp với ai? Rồi 80 không nên đi dự tiệc là vì sao? là vì răng cỏ móm mém, cao máu, tiểu đường, sỏi thận, sạn mật, ăn được bao nhiêu, mà nó trúng một cái rồi là nó vãng sanh luôn, rồi chưa kê là đường xa, ướt mưa đi lấy lộ cho các bữa tiệc thì có đáng không? xương cổ, xương cốt nó rã rời, rệu rạo, cho nên là đừng có là sinh nhật, tiệc tùng, tân gia, 80 tuổi không nên, 60 không trồng cây, 70 không may áo và 80 không nên ham tiệc tùng là vậy đó, phải buông bớt và với Phật pháp các vị có tin hay không thì về suy nghĩ có đúng không. Khi mà tự xét thấy khả năng buông bỏ của mình nó yếu quá thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó buông, tôi có coi được một cái clip của vị hòa thượng bên Mỹ, Ngài bị ung thư và đi hơi sớm. Sớm lắm mới tới 60 là tịch rồi, mà Ngài có một cái mà tôi coi là tấm gương sáng để tránh chứ không phải để bắt chước là Ngài phước lắm, phước báo, tài lộc mạnh, mà Ngài có đệ tử giàu có đại gia hỗ trợ cho Ngài, Ngài có sở thích là thích chơi đồ cổ, Ngài làm nguyên một cái phòng hoành tráng, Ngài đem về bao nhiêu thứ đồ cổ, rồi những cái đồ ngọc ngà nguyên một cái viện bảo tàng, ông thầy chùa, dùng một cái nghe người kỳ kỳ, bác sĩ khám xong phán ung thư kỳ cuối, thì lúc Ngài đang nằm, nói theo luật Mỹ là trừ ra tai nạn thôi, chứ nếu mà còn có thời gian thì nên uỷ quyền, chứ mình thành linh mình lẩn ra mình chết thì chùa để rồi lắm, tại vì dễ rồi, tại trong chùa ai cũng cho mình... tại vì ai cũng đệ tử, ai cũng con cháu của trụ trì hết trơn. Cho nên nó dành mệt lắm. Cho nên là chư Tăng mới đề nghị là lúc nào còn sống thì nên dứt khoát, ký đại cái để cho nó yên, ổn định giang hồ, thì lúc đem vô cho Ngài ký, Ngài đang nằm, đưa cái bút cho Ngài, Ngài không ký liền, Ngài suy nghĩ làm thì cực mà sao buông đơn giản quá. Câu đó, làm thì cực mà nó mất đơn giản quá.

Tôi sống ở Thụy Sĩ, tôi quốc tịch mỹ sống Thụy Sĩ 18 năm, tôi thấy rất nhiều cái ngôi lâu đài mà nó sát bờ hồ nó đẹp không có cần được, nhưng mà hầu hết là không có người ở, vì sao? vì cái đó là giải thích ở trong Kinh đó nha, cái chúng sanh mà đủ phước để hưởng cái đó nó hiếm, cho nên nhà giàu thường hiếm muộn Hiếu không? còn nhà nghèo, vợ chồng ra vô chạm dạt áo là nó đẻ, chạm dạt áo là nó đẻ, đôi đũa cơm nó cũng đẻ nữa, đừa này gấp cho đừa kia, đừa kia có bầu, họ nghèo, bởi vì sao? cái thứ mà vô phước nó nhiều, còn cái thứ nhà giàu coi như nó đi chùa, cúng bái, cầu thần đủ thứ rồi nó ra được một thằng thì coi như là nó èo ụột, có đừa nó bị vấn đề tâm thần.

Như cái thằng đó nó than với bạn nó nhà tao vô phước, hai chị gái tao nó đều đồng tính hết, cái thằng kia nó hỏi ủa vậy là nhà mày không có ai thích đàn ông? nó nói không, có, có tao. Gia môn bất hạnh, gia tài để ra có ba đừa mà nó trớt quớt, hai bà chị thì coi như là lesbian, còn nó thì cũng theo gương chị luôn, nó kiếm đừa nào cùng dậu nó theo, mà nhà giàu nó bị tình trạng đó hoặc là nuôi mà nuôi cung, cung chiều, hư, lớn lên không có văn hóa, không lễ phép, nhiều lúc cho đi học trường nổi tiếng vậy thôi, chứ còn học thức khác mà văn hóa khác, biết cái đó không? kiếm tiền là bản lãnh, mà xài tiền là văn hóa có biết cái đó không? giống như nổi giận là bản năng mà kèm chế là bản lĩnh, phải nhớ, rất là quan trọng. Cho nên là bên Thụy Sĩ có nhiều cái nhà nó đẹp mà ước gì nó cho ở một tháng, ở nhờ vừa ở vừa quét dọn luôn mà không có chủ, mà về những nơi nhà cấp bốn, mái tôn lè tè, nó đẻ như đội bóng, bữa ăn chỉ có hai cái trứng vịt dầm nước mắm, mà nó húp xì súp, xì súp, nó luộc rau muống coi như nước giữ lại để làm canh, mấy đừa kia là ăn rồi đếm từng cọng, từng cọng, mà nó đẻ thấy thương, nó đẻ sạch ruột, cho nên mình đi gặp mấy cái nhà mà nó to

đùng thì mình tự hỏi lòng mình, nếu mình làm chủ nó, mình làm chủ được bao lâu và nó cái to đùng của nó đẹp bằng trời đó, rồi nó làm cho mình sung sướng được?

Đêm nay tôi nói rất là nhiều chuyện để cho bà con thấy Phật là ai, Phật là người thấy hết những cái này giờ đó, mà không có thấy một kiếp, ngài thấy vô số kiếp, cứ để ra là thấy mấy cái hồi này tôi nói, mà Ngài thấy Ngài mới bỏ, Ngài đi tu mà cứ vô lượng kiếp như vậy Ngài mới ngồi lên trên đó, còn mình thì sao? mình cứ là phạm phu, mình đụng đầu dính đó, mình làm con lợn thì mình dính chặt cái máng lợn, mình làm con ngựa thì mình dính chặt cái tàu ngựa, mình làm con giun thì mình dính chặt dưới đất, mình làm con cá thì mình dính chặt dưới nước, mình làm con nai thì mình dính chặt cái cỏ, còn con cạp con beo thì dính chặt cái móng tươi và sông mình coi đó là vũ trụ. Hiểu không? Có nghĩa là mình tưởng mình hạnh phúc. Thật ra trong kinh nói có vô lượng, vô số chủng loại chúng sinh đang trôi nổi trong vũ trụ. Thì cái chủng loại này nhìn cái chủng loại kia nó mắc cười.

Thí dụ như mình nhìn cái công mình thấy mấy con chuột, rồi mấy con chuột công, mấy con giun chỉ, trùng chỉ nó lo ngại mình thấy mình ớn. Nhưng mà có những cái loài nó nhìn mình nó thấy mình cũng ớn.

Trong Kinh nói cái này mới ghê nè. Chiều nay mình còn là một quý bà, vòng vàng đeo đỏ người, khuya ngủ không được, dòm quanh không có ai moi cái hộp ra đêm, xăm soi từng viên ngọc quý, xong chưa? nửa đêm nhồi máu cơ tim, tắt thở làm chuột, làm bọ, thì con bọ ngay cái đồng hồ tôi đó mình xăm soi, mình không hiểu đó là cái gì, hiểu không ta? Rồi nếu mà mình làm mấy cái loài mà khuất mày, khuất mặt mà trong Kinh nó thọ thân, thọ thân, mấy cái loài mà cô hồn, các đảng, trôi dạt thì mình nhìn cái hộp mà nữ trang này đối với mình nhìn, thấy nó mắc cười, nó giống như là cái đồng miếng chai vậy đó, tại sao vậy? tại vì đối với mình không có dùng nó nữa, các vị có biết cái văn hóa của người bà con thiếu số mình người Ê Đê, Gia Ray, H'Mông ở trên vùng mạn ngược, có biết không? cái niềm mơ ước lớn nhất của con gái đó là cái gì, là có cái cặp kiềng chân và có cặp vòng tay bằng bạc là nó hạnh phúc dữ lắm, các vị có biết không? có biết cái đó không? đối với dân miền kinh, người kinh miền xuôi mình phải vàng 18, phải nặng nặng, cây hai cây trở lên mình mới đeo, chứ còn cái thứ mà cái vòng semain mỏng lét nó kêu mát ngủ lắm, kêu không có giá trị. Mà trong khi đó là mình mà người với người đó là mình nhìn cái đám mà cô Sơn nữ phà ca là mình đã thấy nạn rồi, dễ sợ. Nói về cái loài chư Thiên mà trong kinh nói cái này còn ghê nữa. Ngạ quỷ, cái thứ mà hồi sống mà ích kỷ chết làm ngạ quỷ đói không được ăn, khát không được uống suốt nhiều ngàn năm cứ thấy nước nó chạy tới thì thành ra lửa hoặc chạy tới nó thành ra cái nước gì mà sệt sệt mà đắng ghét, hôi rình sao mà uống, nước mà sệt thì sao mà uống, mà hàng ngàn năm như vậy, nó đi ngang cái nhà cũ của nó, nó nhìn thấy những châu báu ngày xưa, nó nhìn trong lòng đất nó thấy nhiều cái đồ quý mà nó gọi là mấy cái mỏ hoang mã lạng mà chôn đồ tùy táng, bồi táng đồ quý mà nhân loại đang đi đào bới, kiếm tìm người đầu giá, mà tụi nó nhìn, nó ngán muốn chết luôn, mà cái nó thèm, biết thèm gì không? thèm cái thau nước mà đang ngâm chân, hiểu không? không hiểu? nó khát mấy ngàn năm, bây giờ nó mong là được cầm cái thau nó hắt, mà cứ đưa cái tay vô cái thau đó là nó không còn là nước. Mà cách đó là thời gian mà khi nó còn mang thân người đó thì nó chỉ biết kim cương, hột xoàn, hổ phách, san hô, mà nó chết rồi mấy cái đó nó gặp đầy hết, nó có con mắt, con mắt của cái loài khuất mặt, nó hay nó thấy hết, mà lúc bây giờ ba cái hột soàn, vàng vòng nó không có màng đến, mà nó thấy ông này mà ông rửa chân là nó thèm lắm, nó gặp bà kia tắm gội, là xà bông, nước nó chảy ra rồi bọt bèo, nó thèm, bị nó uống đó nó uống cũng được chứ còn nước sạch thì khỏi nó rồi, nước sạch thì quá mê rồi bây giờ nước dơ nó thấy nước mà bà kia bóc dộ cầu rồi nó thấy nó ước ao, cái đó mà húp vô một cái nó ngọt lừ, mát lạnh luôn, mà không được, đây cho nên thế giới này nó là vậy. Mà thôi giờ vụ ngạ quỷ, phi nhân các vị không có tin được.

Giờ tôi nói thế giới của thế giới cụ thể có những thứ con chó nó thích mà con bò nó không có thích, có không? bây giờ con chó mình đẻ nó ra mình bắt nó ăn cỏ hơi bị mệt rồi, đúng không? Mà con bò mà bây giờ mình cho nó nguyên miếng beefsteak con bò nó cũng khó ăn lắm à, con chó lại ăn đúng không ta? Đây, hoặc là như tôi mà cho tôi nguyên bộ soirée mà 6000 đô la không biết mặc kiểu gì phải không? Trong khi mấy cái cô gái mà nhà nghèo các vị biết thuê đồ cưới có biết không? Biết nó thuê không ta? nó mua không nổi, nó thuê, tôi bây giờ các vị lại các vị nói thôi cảm ơn Su ra thăm Nha Trang, nhỏ gái con nó cũng không có xài, nó mua 6000 đô la nó không có xài con cúng bộ

soirée này, kêu công an bắt, các vị nghĩ coi, tôi ôm bột soirée đó té ông nội tôi hay làm cái gì? Hiểu không ta? không phải là tôi không xài, mà tôi không thích, nhìn cái mặt là thấy ghét rồi. Ba cái cườm, cườm rồi kim tuyến lùm sùm mà tôi không biết mặc kiểu gì? ở trên trùm xuống hay ở dưới thọt lên, mà mặc là đã không xong rồi. Cho nên là mình thấy vậy.

Hạnh phúc hay đau khổ nó đi ra từ cái thích ghét. Mà cái thích ghét là nó đi ra từ cái nền tảng hiện hữu của mỗi người. Anh là ai? thì anh mới thích và ghét cái đó.

Ví dụ như có những loài động vật mà đêm nay mình phải cho nó nằm ở ngoài sương, ngoài cỏ nó sung sướng, chứ bây giờ mình bế nó lên để trên cái giường nệm đó, hiểu không? Đắp chăn rồi xịt ba cái nước thơm lên, rồi mình nằm mình vuốt ve, mình ăn mặc gọi cảm nằm kế bên nó thì các vị hiểu không? nó có thích đâu.

Như tôi hay nói hoài sáng sớm mà mình đang thức dậy, mình thức dậy có một người, một hoa hậu mà bung cho nguyên một cái mâm điểm tâm lên. Một người đàn ông khỏe mạnh và giới tính ổn định mà thấy một cô hoa hậu bung nguyên cái mâm điểm tâm lên, thì mình thích cái nào? thích cái mâm thích người bung? thích người bung chứ.

Nhưng mà nếu cũng cái mâm đó mà mình đem vô cho con sư tử thì nó thích người bung hay thích cái mâm? cũng thích người bung. Nhưng con sư tử nó thích cái người bung là để dành nó ăn, phải không ta? Còn cái người của thằng đàn ông mà mê gái thì nó cũng thích người bung nhưng mà không phải để ăn mà là.. hiểu không ta, hiểu hả? Tức là cũng một cô hoa hậu, một người đẹp bung cái mâm điểm tâm vô là mình thấy khác rồi. Rồi cũng cái cô đó mà cũng bung cho một người đàn bà thì người đàn bà nó chỉ thích cái mâm chứ không thích cái người bung, hiểu không?

Cho nên tôi để tôi kể bà con nghe câu chuyện này bà con về, còn bà con muốn nghe nữa thì bà con giải lao, còn không là bà con đi về. Nghe cho kỹ nè, trong đêm tối đang chèo thuyền trên dòng sông tối bỗng chiếc thuyền của ta bị một chiếc thuyền khác tông vào. Cảm xúc của ta, tâm trạng của ta sẽ rất khác khi mà chiếc xuồng đó có người và không người. Nếu mà chiếc xuồng không người nó tông mình thì cảm giác mình nó khác, khoan, còn nữa, trên đó là ai? cái bà hàng xóm mới chửi lộn hồi chiều phải không ta? nó khác với má mình phải không ta? Còn nếu người tông mình là một người con gái đẹp, con nhỏ trong xóm mà mình đã theo đuổi nó từ lâu thì nó tông một lần hơi ít, thêm nữa đi em, đập cho nó sập chiếc xuồng luôn đi em. Nhưng mà nếu mà là của con nhỏ xấu quắc thì tình hình nó khác, đúng không? Và nếu mà cái đứa tông mình là đứa sáu múi mà mình là một thiếu nữ thì tông nữa đi anh, phải không ta? Còn nếu mà mình là một đứa con gái mà cái thằng tông mình là Trương Chi thì lên phường, hiểu không? có nghĩa là cũng bị tông xuồng phải không ta? Nhưng mà có người và không người nó lại khác. Và cái người đó là ai lại khác nữa.

Cho nên Phật dạy con tu đến như thế nào mà mọi cái tấn công đối với con nó đều là cái sự va chạm của một cái thuyền không người. Mà làm sao để thấy được cái tấn công đó là của một chiếc thuyền không người thì phải học giáo lý và tu Tứ Niệm Xứ, sẽ có một ngày mình thấy nó chỉ là một bộ xương biết đi, một cái xác chưa có chôn và thấy đến cái mức đó thì nó chửi cha mình mới không giận, mà mình không chịu thực tập mà cứ nói rằng Sư nói vậy làm sao tôi làm được, nó rõ ràng, nó tóc tai, mặt mũi, nó có tên, có tuổi bây giờ nhìn thấy nó là mình nói là nó là bộ xương biết đi làm sao con làm được, vấn đề đó, tùy anh.

Không thực tập thì không tin chuyện nó làm được hiểu không? cái vấn đề này nằm ở chỗ không thực tập, lời Phật là phải thực tập, mà không được tập thì tôi chỉ quỳ tôi lạy chứ còn không có cách, nó giống như bây giờ các vị bị cảm mà bây giờ đưa thuốc các vị không uống mà các vị cứ nói trời ơi sao nó nhỏ xíu vậy là sao nó hết được là không chịu uống.

Như tôi có một bà Phật tử quen bên Thụy Sĩ, bà là dược sĩ mà có cái thằng người ngoại quốc, không phải Thụy Sĩ, nó là cái thằng dân Đông Âu nó qua, nửa khuya con nó bị sốt thì nó lại nó nói mua thuốc thì bà hỏi tuổi tác, trọng lượng bao nhiêu bả mới... thì nó nói xong rồi bà đưa thuốc nó, bữa sao nó lại mua thuốc nữa bà hỏi thằng nhỏ nó có bớt không? bả là dược sĩ bả biết, trọng lượng đó, tuổi tác đó, mà một liều đó là chỉ cần hai liều là thằng nhỏ phải xong, sao thấy mày trở lại nữa, thì hỏi nó, nó sao tôi thấy nó cũng không có khá, thì bà này mới nghi, bà hỏi mà có đúng là you xài thuốc không? đúng không? tao về tao thấy con tao nó bị sốt trên đây (trên trán) mà cái thuốc đó phải nhét ở dưới (thuốc nhét hậu môn) tôi thấy vô lý nên tao nhét vô lỗ tai, thì mình sốt đâu nhét đó,

trời lay bố, có nghĩa là cũng cái thuốc đó mà anh không chịu dùng, không hết bệnh hoặc anh dùng sai.

Còn như có thời mà ở Cà Mau mà ta vận động kế hoạch hoá gia đình, thì mấy cán bộ họ xống họ cầm cái bao cao su, họ nói dễ lắm, mỗi lần mình sắp gần gũi nhau, cái mình chụp lên cái là xong. Năm sau thì họ xuống nó vẫn đẻ ào ạt, hỏi là tại sao? thì nó nói trước khi quan hệ, thì tôi cũng chụp vô ngón tay vậy nè, trời có hiểu không? mình nói là như vậy nè, rồi mình chụp lên ngón tay thì nó hiểu là chụp lên ngón tay. Cho nên trước khi quan hệ thì nó cứ là chụp lên ngón tay, thì cứ đẻ ào ào. Cho nên rồi thêm con nhỏ đó sau cái đám cưới thì thằng chồng mới đưa nó đi tuần trăng mật, nó mới tới nói ông thầy trong làng, nói thầy bùa giỏi lắm, nó nói thầy, con tin thầy lắm, con quý thầy lắm. con chưa có dịp con nhờ thầy gì hết mà lần này, lần đầu tiên con đi xa nhà, mà con nghe ảnh nói là, ông chồng mới cưới đi chơi biển hồ gì đó, mà sao con sợ chết đuối quá thầy ơi.

Có bùa thì không có sợ, thì ông cho nó cái bùa, a ông nói là con đi tắm phải đeo đó mà nhớ giữ đừng cho bùa ước là con không có chết đuối. Thì nó tắm xong, sau tuần trăng mật nó nói thầy hay quá thầy ơi, bữa đó con tắm là con thấy nó có vớt cái con nhỏ chết đuối mà con thì con tắm, con không có sợ, con biết tại sao không? bởi vì khi mà đeo đây mà giữ không ướt nghĩa là cái chỗ con ra nó không có sâu, mà không sâu thì làm sao chết đuối, khổ vậy đó. Cho nên là lời Phật thật ra lời Phật có linh hay không là nó nằm ở chỗ cái mẹo.

Thí dụ như Phật nói là con muốn không bị đau khổ thì con phải chánh niệm tĩnh giác. Con hãy nghe lời ta con không bị đau khổ, thì mình nghe mình nói thôi nên làm thử lời Phật, thì mình làm gì biết vậy. Làm gì biết vậy. Khi mà mình tập trung làm gì biết vậy thì nó không để ý cái chuyện tào lao, thì nó không có phiền não hiểu không? Đó lời Phật linh là linh chỗ đó chứ không phải là mình cứ đi ra mình đọc hoài rồi cái phiền não nó hết đâu. Khi mà mình giữ lá bùa nó không ước là sao? có nghĩa là sao? là mình lợi không có sâu, mà lợi không sâu thì làm sao mà nó chết đuối, xưa nay có cái thằng nào nó chết đuối ở dưới mực nước này không? không có, chỉ có mấy đứa ăn lẩu nó nhúng vô thôi chứ không có ai mà nó... đi về hoài.